

Sygn. akt VI Ka 270/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Natalia Burandt (spr.)
Protokolant	sekr.sądowy Aneta Zembrzuska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Jerzego Adamowskiego

po rozpoznaniu dnia 14 lipca 2016r., w E.

sprawy:

A. G. s. S. i V., ur. (...) w E.

oskarżonego o czyn z art. 65 § 1 kks i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w (...)

z dnia 07 marca 2016 r., sygn. akt II K 739/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zwalnia oskarżonego A. G. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt VI Ka 270/16

UZASADNIENIE

A. G. oskarżony został o to, że w dniu 16.04.2015r. w L. przy ul. (...) w garażu oraz w samochodach marki O. (...) o nr rej. (...) oraz marki O. (...) o nr rej. (...), a także na terenie posesji w miejscowości (...) przechowywał wyroby tytoniowe w postaci papierosów bez oznaczeń (bez marek) oraz papierosów oznaczonych markami (...), (...), (...) całość bez wymaganych znaków skarbowych akcyzy w ilości nie mniejszej niż 480.600 sztuk papierosów, narażając tym samym Skarb Państwa na uszczuplenia należności publicznoprawnych w postaci podatku akcyzowego w kwocie łącznej 398.478 zł, tj. o czyn z art. 65 § 1 kks w zb. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks

Sąd Rejonowy w (...) wyrokiem z dnia 07 marca 2016r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 739/15

I. uznał oskarżonego **A. G.** za winnego zarzucanego mu czynu z art. 65 § 1 kks i za to na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 200 (dwieście)złotych,

II. na podstawie art. 30 § 1, 2 k.k.s. w zw. z art. 29 ust. 1 k.k.s. i art. 31 § 6 k.k.s. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych zabezpieczonych w sprawie, zarejestrowane pod nr Drz 348/15, Drz 349/15, Drz 351/15, Drz 353/15 - Drz 355/15, Drz 357/15, Drz 359/15 w postaci: 3 kartonów z zawartością 6 kolejnych kartonów wypełnionych papierosami bez oznaczeń (bez marek) bez polskich znaków skarbowych akcyzy - 72 000 sztuk, 10 paczek papierosów marki (...) bez polskich znaków skarbowych akcyzy – 200 sztuk, 1 karton zawierający - 6 kolejnych kartonów wypełnionych papierosami bez oznaczeń (bez marek) bez polskich znaków skarbowych akcyzy - 24 000 sztuk, 790 paczek papierosów marki (...) bez polskich znaków skarbowych akcyzy- 15 800 sztuk, 1430 paczek papierosów marki (...) bez polskich znaków skarbowych akcyzy 28 600 sztuk, 200 paczek papierosów marki (...) bez polskich znaków skarbowych akcyzy 4000 sztuk, 2 opakowania kartonowe do papierosów marki (...) bez polskich znaków skarbowych akcyzy - 284 sztuk, 14 kartonów zawierających 6 kolejnych kartonów (w każdym dużym kartonie) wypełnionych papierosami bez oznaczeń (bez marek) bez polskich znaków skarbowych akcyzy 336 000 sztuk i zarządza ich zniszczenie,

III. na podstawie art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 113§1 k.k.s. zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Apelację od powyższego wyroku wniósł **obrońca oskarżonego** i zaskarżając go w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze (pkt I wyroku), zarzucił mu rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki grzywny w kwocie 200 zł., z uwagi na jej silnie represyjny charakter, sprzeczny z ustawowymi dyrektywami wymiaru kary oraz brak rzeczywistego uwzględniania wszystkich okoliczności łagodzących, rodzinnych i osobistych oskarżonego, a w tym aktualnych źródeł i wysokość uzyskiwanych przez oskarżonego dochodów.

Podnosząc powyższy zarzut, autor apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku odnośnie wymierzonej kary i wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki grzywny w kwocie 100 zł.

Prokurator Rejonowy w (...) w odpowiedzi na apelację wniósł o nieuwzględnienie środka odwoławczego i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wywieziona przez obrońcę oskarżonego A. G. apelacja jako niezasadna nie zasługiwała na uwzględnienie. Przytoczone w niej argumenty dla poparcia prezentowanego stanowiska, mające uzasadniać rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny, były całkowicie chybione i stąd nie mogły się ostać w świetle zebranych w sprawie dowodów.

W pierwszej kolejności podnieść należy, iż Sąd I instancji przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w sposób niezbędny, które następnie poddał rzetelnej analizie i na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonego A. G. w zakresie popełnienia przypisanego mu przestępstwa skarbowego, subsumcji prawnej jego zachowania pod wskazane przepisy prawne, jak i w konsekwencji rodzaju i wymiaru orzeczonej kary. Przedmiotem rozważań były nie tylko dowody obciążające oskarżonego, ale również wszelkie dowody im przeciwne, a wszystkie one zostały ocenione w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Wyprowadzone zatem na tej podstawie stanowisko Sądu Rejonowego korzysta z ochrony przewidzianej w art. 7 k.p.k w z w. z art. 113 § 1 kks

W tym miejscu należy zwrócić uwagę na istotę zakresu kontroli odwoławczej. Mianowicie zgodnie z treścią art. 433 § 1 k.p.k. w z w. z art. 113 § 1 kks (w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015r. do dnia 14 kwietnia 2016r., mającym zastosowanie w niniejszej sprawie na podstawie art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 1 kwietnia 2016r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw), Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, uwzględniając treść art. 447 § 1-3, a w zakresie szerszym w wypadkach

wskazanych w art. 435, art. 439 § 1, art. 440 i art. 455 kpk. O tym zatem, jakie są granice rozpoznania sprawy decyduje sama treść złożonego środka odwoławczego, która określa zakres zaskarżenia, czyli te składniki orzeczenia Sądu I instancji, które są przez skarżącego kwestionowane. Obrońca zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w (...) w sprawie o sygn.. akt II K 739/15 z dnia 07 marca 2016r. w części dotyczącej orzeczenia o karze, nie kwestionując tym samym rozstrzygnięcia co winy oskarżonego. W tej sytuacji przekroczenie granic apelacji możliwe jest w oparciu o szczególne przepisy wskazane w ustawie, a są to art. 439 § 1 kpk, art. 440 k.p.k, art. 435 kpk i art. 455 kpk. Jedynie zatem przez pryzmat tych ostatnich przepisów sąd odwoławczy był uprawniony do kontroli zapadłego wobec oskarżonego wyroku. W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie nie występują żadne z tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, enumeratywnie wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. ani też nie ma podstaw do uznania, że przypisanie oskarżonemu winy w takim zakresie jak uczyniono to w zaskarżonym wyroku, jest rozstrzygnięciem rażąco niesprawiedliwym w rozumieniu art. 440 k.p.k., jak również nie wystąpiły okoliczności określone w art. 435 kpk i art. 455 kpk w z w. z art. 113 §1 kks.

Ponownie należy zaznaczyć, że Sąd I instancji zgromadził kompletny materiał dowodowy pozwalający na ostateczne rozstrzygnięcie niniejszej sprawy. Zaprezentowane w pisemnych motywach wyroku analiza tego materiału oraz ocena poszczególnych środków dowodowych są w pełni przekonywujące i jasno odpowiadają na pytanie dlaczego taki, a nie inny wyrok zapadł. W szczególności sąd meriti poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, opierając się w przeważającej mierze na dowodach bezpośrednich, obiektywnych, w tym na wyczerpujących wyjaśnieniach oskarżonego przyznającego się do winy, zeznaniach świadków i dokumentach m.in. w postaci protokołów przeszukań osoby i pomieszczeń, opinii z zakresu badań chemicznych, a także dowodach rzeczowych. Reasumując, tej ocenie dowodów, utrzymanej w granicach gwarantowanych zasadą wyrażoną w art. 7 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks, nie można zarzucić ani dowolności, ani błędów, czy też uchybień.

Podsumowując, Sąd Rejonowy na podstawie tak zgromadzonego i ocenionego materiału dowodowego wyprowadził całkowicie słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonego w zakresie popełnienia przypisanego mu przestępstwa skarbowego, kwalifikacji prawnej czynu, jak i w konsekwencji rodzaju i wymiaru orzeczonej kary grzywny.

Odnosząc się natomiast do istoty zarzutu, zawartego w apelacji obrońcy oskarżonego, a dotyczącego rażącej niewspółmierności kary, wyrażającej się w zbyt surowym jego potraktowaniu w wyniku nieuprawnionego, zdaniem skarżącego, wymierzenia kary 100 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 200 zł. (20 000 zł), za tego rodzaju czyn, to należy uznać, że zaprezentowane przez apelującego stanowisko, iż tak ukształtowana kara nie uwzględnia należyście stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu przestępstwa skarbowego, jego zachowania przed i po popełnieniu przedmiotowego czynu oraz nie realizuje wymogów prewencji indywidualnej i generalnej, jest całkowicie bezzasadne.

Zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, autor apelacji rażącej niewspółmierności kary dopatruje się w niezasadnym - jego zdaniem - wymierzeniu kary 100 stawek dziennych grzywny po 200 zł. każda, któremu to rozstrzygnięciu sprzeciwiać się ma prawidłowa ocena stopnia społecznej szkodliwości przypisanego sprawcy czynu, należyście uwzględniona sytuacja majątkowa, osobista i rodzinna oskarżonego, a także w tym, iż oskarżony przyznał się do winy i wyraził skruchę.

Dokonując analizy środka odwoławczego w tym zakresie można stwierdzić, że polemika skarżącego ze stanowiskiem Sądu I instancji nie została oparta na pominięciu przez ten sąd meriti istotnych okoliczności, mających zasadniczy wpływ na wymiar kary, lecz na odmiennym potraktowaniu tych samych okoliczności, których właściwa ocena winna prowadzić do wniosku, że wymierzenie oskarżonemu kary 100 stawek dziennych grzywny po 200 zł. każda - jest obarczone rażąco niewspółmiernością w sensie surowości.

Wskazać w tym miejscu należy, iż rażąca niewspółmierność kary zachodzi jedynie wówczas gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 12

kks i art. 13 kks. Stwierdzić także należy, iż nie chodzi tu o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary ale o różnice tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać byłoby można – również w potocznym tego słowa znaczeniu – „rażąco” niewspółmierną, tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować (OSNPG 1974/3-4/51; OSNPK 1995/6/18). W praktycznym ujęciu niewspółmierność kary w stopniu „rażącym”, tj. uprawniającym sąd odwoławczy do ingerencji w orzeczenie karne można zdefiniować negatywnie, to znaczy, że taka niewspółmierność nie zachodzi, gdy Sąd I instancji uwzględnił wszystkie istotne okoliczności, wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, inaczej ujmując, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową zasadę sądowego wymiaru kary (art. 12 kks i art. 13 kks) nie zostały przekroczone w kontekście wymagań, wynikających z ustawowych dyrektyw wymiaru kary (por. wyrok SN z dnia 8.07.1982r. Rw 542/82, OSNKW 1982/12/90).

Słowem niewspółmierność zachodzi wtedy, gdy orzeczona kara za przypisane przestępstwo nie uwzględnia należycie stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, z jednoczesnym uwzględnieniem celów wychowawczych i zapobiegawczych (vide wyroki SN z dn. 30.11.1990r., WR 363 / 90, OSNKW 1991, Nr 7-9, poz. 39, z dn. 02.02.1995r., II KRN 198 / 94, OSP 1995, Nr 6, poz. 18, wyrok SA w Poznaniu z dn. 06.04.1995r., II AKr 113/95, Prok. i Pr. 1995/11-12/30).

Sytuacja taka, zdaniem Sądu Odwoławczego, w przedmiotowej sprawie jednak nie zachodzi, a tym samym apelacja obrońcy oskarżonego okazała się nieskuteczna.

Godzi się w tym miejscu przypomnieć, że w myśl art. 12 § 2 kks Sąd wymierza karę, środek karny lub środek według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by ich dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanych, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, środek karny, lub inny Sąd uwzględni w szczególności rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, rodzaj i stopień naruszenia ciążącego na sprawcy obowiązku finansowego, jego motywację i sposób zachowania się, właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza gdy czynił starania o zapobieżenie uszczupleniu należności publicznoprawnej lub o jej późniejsze wyrównanie (art. 13 § 1 kks).

Istota prewencyjnego oddziaływania kary polega na wpływaniu - także poprzez jej niezbędną, to jest konieczną surowość - na kształtowanie postaw moralnych organizujących społeczeństwo, wiarę w nie i ufność w celowość przestrzegania norm systemu te tworzących. Orzeczona kara winna zatem mieć także wpływ na każdego, kto w jakikolwiek sposób dowiedział się o przestępstwie i zapadłym orzeczeniu. Chodzi o to, aby ugruntować świadomość, że kto w przestępny sposób narusza dobra będące pod ochroną, zostanie sprawiedliwie ukarany. Kara jest również jednym z ważnych środków zwalczania przestępczości, tak w sensie jej funkcji odstraszałającej, jak i w zakresie kształtowania społecznie pożądanych postaw. Nawet bowiem osoby skazane należy wdrażać do poszanowania zasad współżycia społecznego oraz do przestrzegania porządku prawnego i tym samym przeciwdziałać powrotowi do przestępstwa.

W poddanej kontroli sprawie nie budzi jakichkolwiek zastrzeżeń wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny albowiem rozpoznając sprawę Sąd I Instancji w pisemnych motywach wyroku wskazał jakie okoliczności potraktował w stosunku do niego obciążająco oraz jakich dopatrył się okoliczności łagodzących i czym kierował się wymierzając sprawcy za przypisane mu przestępstwo skarbowe karę 100 stawek dziennych grzywny po 200 każda.

Przede wszystkim, wbrew wywodom apelującego, sąd meriti respektując powyższe zalecenia, dokonał prawidłowej oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, słusznie uznając, iż jest on znaczny. Ocena ta jest jak najbardziej prawidłowa i zasługuje na pełną aprobatę, gdyż w odpowiedni sposób uwzględnił elementy, o których mowa w definicji legalnej z art. 53 § 7 kks. Sąd Rejonowy wymierzając oskarżonemu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 200 zł. każda stawka, prawidłowo zaakcentował jako okoliczności obciążające

dużą wartość uszczuplonej należności publicznoprawnej (oskarżony swoim przestępnym zachowaniem uszczuplił należności publicznoprawne w kwocie prawie 400.000 zł z tytułu podatku akcyzowego) oraz motywację sprawy, który dążył do osiągnięcia łatwego i szybkiego zysku.

Sąd I instancji badał także, czy po stronie oskarżonego wystąpiły okoliczności mające wpływ na jego łagodniejsze potraktowanie (przyznanie się do winy i wyrażenie skruchy) i nadał im stosowną wagę, o czym świadczy fakt wymierzenia mu wolnościowej kary grzywny (100 stawek dziennych po 200 zł) w wymiarze nieznacznie odbiegającej od dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego za tego rodzaju czyn (sąd mógł wymierzyć karę do 720 stawek dziennych albo karę pozbawienia wolności do lat 3 albo obie te kary łącznie),

Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, iż Sąd Rejonowy, w pełni zastosował się także do dyrektyw wymiaru kary grzywny, określonych w art. 23 kks, a przede wszystkim do tych, które odnoszą się dokonania właściwej oceny sytuacji osobistej, rodzinnej i finansowej oskarżonego.

W tym miejscu należy przypomnieć, że przepis § 3 art. 23 kks określa zasady ustalania wysokości stawki grzywny. Przyjmuje on inne rozwiązanie niż nierecyrowany tu art. 33 § 3 kk, wedle którego stawka ta nie może być niższa niż 10 złotych i wyższa niż 2000 złotych. W kodeksie karnym skarbowym dolną granicę jednej stawki ustalono na 1/30 minimalnego wynagrodzenia, górną zaś na 400-krotność tej części (tj. 1/30 minimalnego wynagrodzenia).

W przyjętym przez kks systemie wymiar grzywny następuje w dwóch etapach. Najpierw sąd określa liczbę stawek dziennych grzywny, kierując się ogólnymi dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 12 kks i 13 kks, tzn. oceną stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu i winy sprawcy oraz potrzebami w zakresie indywidualnoprewencyjnego i ogólnoprewencyjnego oddziaływania kary, przy czym powinien uwzględnić okoliczności wskazane w art. 12 kks i 13 kks. W drugim etapie procesu orzekania sąd ustala wysokość jednej stawki dziennej grzywny, zgodnie ze wskazaniem określonymi w art. 23 § 3 kks. Ustalając wysokość stawki, sąd ma zatem obowiązek uwzględnić dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Na tym etapie sąd musi brać pod uwagę okoliczności dotyczące danego sprawcy, obrazujące jego indywidualne i aktualne zdolności płatnicze, uwzględniając wymienione w art. 23 § 3 kks okoliczności.

Odnosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy właściwie ocenił okoliczności mające wpływ na zarówno na liczbę jak i na wymiar jednej stawki dziennej grzywny orzeczonej wobec oskarżonego A. G. za przedmiotowy czyn.

Przed wszystkim, jak zasygnalizowano to we wcześniejszych akapitach niniejszego uzasadnienia, sąd meriti respektując powyższe zalecenia, dokonał prawidłowej oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, słusznie uznając, iż jest on znaczny. Ocena ta jest jak najbardziej uprawniona, gdyż w odpowiedni sposób uwzględnia elementy, o których mowa w definicji legalnej z art. 53 § 7 kks. Ponownie należy wskazać, że Sąd Rejonowy wymierzając oskarżonemu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych prawidłowo wziął pod uwagę jako okoliczności obciążające dużą wartość uszczuplonej należności publicznoprawnej oraz motywację sprawy, który dążył do osiągnięcia łatwego i szybkiego zysku, zaś jako okoliczność łagodzącą przyznanie się do winy i wyrażenie skruchy.

W tym miejscu godzi się zaakcentować, że obrońca wyeksponował w środku odwoławczym jedynie korzystne dla oskarżonego aspekty, a całkowicie pominął zasadniczy dla wymiaru kary fakt, iż oskarżony był już uprzednio karany za tożsamo rodzajowo czyn i pomimo, że został skazany na karę grzywny zdecydowanie surowszą (łącznie karę grzywnę 410 stawek dziennych po 200 zł), a więc mając świadomość grożących konsekwencji, ponownie dopuścił takiego samego przestępstwa.

Podobnie ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 200 złotych, sąd orzekający, wywiązując się z powyższych obowiązków, należycie uwzględnił dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe oraz jego możliwości zarobkowe. Takie ujawnione okoliczności, jak z jednej strony osiąganie przez oskarżonego dochodu z prowadzonej działalności gospodarczej (ok. 1550 zł), z drugiej strony zaś konieczność partycypowania w kosztach utrzymania córki (żona oskarżona bowiem również prowadzi działalność gospodarczą

osiągając dochód w wysokości 2000 zł.), uprawniały Sąd Rejonowy do poczynienia ustaleń wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 200 zł, tj, w wysokości nieznacznie odbiegającej od dolnej granicy jednej stawki dziennej [sąd mógł orzec wysokość jednej stawki w granicach od 58,33 zł. (1/30 z kwoty 1750 - minimalne wynagrodzenie w 2015r, tj. w chwili czynu = 58,33 zł.) do 23.332 zł. (400 x 58,33 = 23.332)]. Na marginesie należy zauważyć, że oskarżony pomimo tylko takich ujawnionych dochodów, zgromadził środki na zakup zabezpieczonych w sprawie papierosów oraz dysponował oszczędnościami w gotówce w kwocie 30.000 zł., które to pieniądze stanowią przedmiot zabezpieczenia majątkowego i można je przeznaczyć na pokrycie orzeczonej grzywny.

Po dokonaniu analizy wszystkich okoliczności sprawy należało wyprowadzić wnioski, że postulat autora skargi o obniżenie wymiaru kary grzywny, był całkowicie nieuprawniony i nie poparty przekonującą argumentacją.

Sąd Rejonowy zatem właściwie dostosował karę do zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania na sprawcę.

Konkludując stwierdzić należy, iż wymierzona oskarżonemu kara jest jak najbardziej sprawiedliwa, uwzględniając zarazem wszystkie dyrektywy wymiaru kary, o których mowa w art. 12 kks i 13 kks. W ocenie Sądu Okręgowego tak ukształtowana represja karna stwarza realne możliwości osiągnięcia korzystnych efektów poprawczych w zachowaniu oskarżonego. Powinna ona zarazem wywołać w świadomości oskarżonego przeświadczenie o nieuchronności kary oraz wyrobić poczucie odpowiedzialności i poszanowania prawa. Poza tym kara w tym wymiarze będzie oddziaływała właściwie na społeczeństwo, osiągając w ten sposób cele prewencji ogólnej, poprzez odstraszenie innych od popełniania tego typu przestępstw. Wymierzona oskarżonemu kara stanowi konieczną, a zarazem adekwatną do stopnia jego zawinienia oraz stopnia społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu represję karną za popełnione przestępstwo i z tych powodów cele kary zarówno zapobiegawcze jak i wychowawcze zostaną zrealizowane.

Z tych wszystkich powodów, Sąd Okręgowy nie stwierdził w zaskarżonym wyroku zarzucanego mu przez obrońcę oskarżonego uchybienia rażącej niewspółmierności orzeczonej kary.

Mając powyższe na uwadze sąd odwoławczy na mocy art. 437 § 1 kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok jako w pełni słuszny i trafny.

Uwzględniając konieczność uiszczenia przez oskarżonego grzywny, na mocy art. 113 § 1 kks w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 624 §1 kpk i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, sąd odwoławczy zwolnił go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.